

Gerrit Overduin [77] [25-09-1912 + 03-01-1990]

VERLOST

Vader Overduin is niet meer, maar..mag ik het zo wel schrijven?

't Is waar..woensdag 3 januari stierf deze man en vader. Echter, midden in de leegte en het verdriet, kreeg ik een kaart van een broeder en zuster. Daar las ik: Jezus leeft! Ook vader Overduin leeft, in Hem.

Op de voorzijde van de kaart stond: Laat ons opzien op Jezus, de Beginner en Voleinder van het geloof.....

Dat Woord is ons tot grote troost. Onze ontslapenen leven in Hem! Zij zullen de dood niet zien in der eeuwigheid.

Vader Overduin nam een grote plaats onder ons in. Met "ons" bedoel ik het gezin, de gemeente te Hilversum, en zoveel anderen voor wie hij een baken mocht zijn op de woelige levenszee.

Als kind mag ik zeggen: Wij hadden een vader, oprecht, Godvrezende, en wijkende van het kwaad. Een vader die ons voorging in het Woord der genade van onze Heere Jezus Christus. Een vader, die niet speculeerde op onze mogelijkheden, maar die ons confronteerde met de ernst van het eeuwig Evangelie. Het Evangelie met de boodschap: Het is volbracht! Hierin mocht hij standvastig en onbewegelijk zijn.

Zulk een boodschap had de liefde van z'n hart. Met grote blijdschap kon hij daaruit spreken en naar luisteren.

Zo mocht hij in ons midden, gedurende vele jaren, tijdens vakantie-weeken, later na de bediening van het Heilig Avondmaal, een Woord van waarachtige troost spreken.

Zelf noemde hij het, met de apostel Paulus: Die ons vertroost in al onze verdrukkingen, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukkingen zijn, met welke wijzelf van God vertroost worden...

Voor velen mocht dat gesproken woord tot rijke zegen zijn. Ouden en jongen werden blij met de boodschap van de vrede.

De Naam des HEEREN zij de dank!

Het leven van vader was een leven vol wederwaardigheden..tot aan het einde. Onder alle omstandigheden wees z'n kromme vinger naar boven. Toen kwam het hartinfarct.

Vader nam afscheid en werd naar het ziekenhuis gebracht. Wonder boven wonder mocht hij daar door heenkomen. Hoewel..de hartbeschadiging bleek zeer ernstig te zijn.

Voor vader was het een grote teleurstelling en ook een aanvechting, dat hij nog op aarde verbleef. Hij zei: Aan het einde van de reis moet ik leren: Uw wil geschiede. Hij komt op Zijn tijd en niet op mijn tijd.

Vader kwam weer thuis..moe..benauwd..stervende. Toch heeft hij nog enkele weken thuis verkeer, omringd door de liefdevolle zorgen van moeder. Het was een benauwende situatie. De hartwerking was minimaal..vocht hoopte zich op achter de longen.

Als ik 's avonds belde, kreeg ik een enkele keer vader aan de telefoon. Onder tranen hoorde ik de hortende en stotende adem, en de met grote moeite uitgebrachte woorden:

Mijn zoon...Immanuël..vertoeft.. te..komen.. Hij komt...op..Zijn.. tijd..dat..is..de.. beste..tijd.. Tot..weder..ziens!

Tegen m'n zus zei hij: Je vader heeft een harde doodstrijd..

Nieuwjaarsdag hebben we vader voor het laatst in leven gezien.

Van moeder hoorde ik, dat ze 's morgens nog samen zongen: Denk aan 't Vaderlijk meedogen. Ze had zich verbaasd over de kracht van vaders stem. Zou alles nog meevallen??

Mij viel het die middag niet mee. Mijn vader was een vadertje geworden..een stervend vogeltje. Soms kregen z'n ogen even die voor mij onvergetelijke glans..even maar.

Woensdag kwam het einde. Moeder hoorde een slag..vader lag op de grond..gaf geen teken van leven meer. Er werd geprobeerd, thuis en in het ziekenhuis, het hart op gang te brengen. Tevergeefs. Toen ik aankwam was vader dood.

En weet je waarom ik zo verdrietig was? Voor m'n gevoel had ik geen afscheid genomen..al namen we elke dag afscheid. Ik zat op een

ander spoor. Als vader z'n arm om me heen sloeg en afscheid nam, zei ik: Ach, vader, je blijft nog wel een poosje bij ons.

Steeds kwamen de woorden me voor: Ik zal niet sterven, maar leven, en de daden des HEEREN vermelden.

M'n lieve vrouw, die me tot veel steun is geweest, zei dan: Ja, maar dat is óók waar als vader sterft. Zij had echt bewust afscheid van vader genomen. Maar ik kon er niet inkomen, hoewel ik het voor m'n ogen minder zag worden.

Nu kon ik niets meer zeggen..alleen een kus op z'n gezicht, dat niet meer leefde.

Dat het zó gegaan was, maakte me verdrietig.

Toch heeft de Heere getroost, door middel van vrouw, kinderen, broeders en zusters.

Daarom kan ik er nu iets over schrijven..

Nu mag ik de Heere dankzeggen voor alles wat ons in vader werd gegeven..voor al de gesprekken, waarin we elkaar mochten helpen.

Maandag 8 januari hebben we vader begraven.

Jaren geleden had hij mij gevraagd of ik de begrafenisdienst zou willen leiden. Toen

ging ik er niet zo op in. Dan zei ik: Vader, ik heb de gedachte dat u mij nog mag begraven...

Kort voor z'n heengaan vroeg hij het voor de laatste keer. Toen heb ik "ja" gezegd.

We begonnen de dienst met het zingen van:

Die hoop moet al ons leed verzachten..

Hierna sprak Ds. den Hoed over de Lofzang van Simeon.

Uit de toespraak bleek, dat vader ook in de Hervormde Gemeente te Sliedrecht een aparte plaats innam.

De meditatie die ik mocht houden was uit Psalm 73:26 en Romeinen 8:38a.

Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de

Rotsteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid. Want ik ben verzekerd...

Velen betoonden hun meeleven en belangstelling bij deze begrafenis.

Een groot deel van de Gemeente te Hilversum wilde aanwezig zijn bij de teraardebestelling van hun oude broeder.

Medebroeder Dekker sprak een enkel woord namens de gemeente Hilversum.

De Heere trooste onze geliefde moeder. Zij heeft ook dit laatste stukje van de reis, voor vader mogen zorgen.

Meer dan 55 jaren mochten zij samen door het leven gaan. Veel moeiten en zorgen waren hun deel.

Op de dag dat jullie trouwden en je samen de donkere trap naar de kamer opging, overviel vader een schrik en grote duisternis. Jullie stonden stil. Toen zei u: U zullen, als op Jezus bee. Wanneer uw pad loopt door de zee. Geen golven overstromen! Dat heeft de HEERE bevestigd. De laatste golf bracht vader eeuwig thuis.

Naar hij vast geloofde zou hij u vóórgaan.

Ook deze wens werd vervuld! Moeder..de Heere trooste en sterke u in het strijdperk van dit leven. De laatste preek van vader ging over de woorden: Troost elkander met deze woorden:

Alsdan zullen wij altijd bij de Heere zijn!

Lieve jongste broer..bedankt voor al het werk dat jij voor onze ouders deed en doet!

Lieve zus Bep..bedankt voor de hulp die jij moeder bood in deze moeilijke dagen!

Zus Ria..jij kwam ook bijna iedere dag even langs om de helpende hand te bieden. Hartelijk dank!

Ook m'n andere zussen..Nel..Corry..Marry..

Clara..allemaal hartelijk dank! De Heere sterke ons allen in de Hoop, die niet be-

schaamt!

Ik heb het zeer op prijs gesteld dat jullie, voorzover dat mogelijk was, de zondagmiddagdienst, na de begrafenis, in Hilversum aanwezig wilden zijn. In de Hilversumse gemeente lag het hart van vader.

Ik hoop dat jullie iets hebben ervaren van de band der liefde, die er was en die er is. Vader mocht de leeftijd van 77 jaren bereiken. Zoon Willem ging vóór. Twee van de twaalf mochten binnenkomen, niet op grond van enige verdienste hunnerzijds, maar om de verdienste van onze Heere en Zaligmaker!

O, mogen wij allen voor Jezus eens staan!
Dan heffen wij juichend de jubeltoon aan!

Namens fam. Overduin een woord van hartelijke dank voor uw meeleven!

Een woord van dank voor de fam. van Arkel!
Annie van Arkel wilde, zowel te Sliedrecht als in Hilversum behulpzaam zijn in het vertolken van de diensten voor de doven.
Zij en wij zijn jullie daar dankbaar voor!

Immer voorwaarts! Hij leeft!

www.online-begraafplaatsen.nl

